

General | | Actualitzat el 16/11/2023 a les 08:00

Quan les nostres criatures ens fan de mirall

Què és la identificació i per què sovint ens preocupem en excés

[inici centrare report] Les mares i pares, massa sovint ens preocupem per les coses que els passen a les nostres criatures. Al principi potser ens preocupem perquè **no gateja** tan de pressa com els altres nadons.

Perquè li costa més menjar. Perquè fa més despertars. Perquè demanda més pit. O en demanda menys. Després potser ens preocupem perquè **no parla** quan els altres nens i nenes comencen a parlar. O potser no tan fluidament. Perquè no es relaciona prou amb els altres infants, o perquè a vegades és massa invasiu amb l'espai dels altres.

És cert que **és impossible no preocupar-se per les criatures**. Com a mares suficientment bones que som volem el millor per les nostres criatures i és natural que ens preocupem quan alguna cosa no va bé.

A vegades, però, és important poder posar atenció en veure **d'on ve aquesta preocupació**. Potser és la nostra intuïció que ens diu que alguna cosa no va bé. I està bé fer-li cas. Està bé poder consultar amb la pediatra a la propera visita. O demanar una opinió externa.

Les mares i pares **som les que més coneixem a les nostres criatures**. Tal com deia Donald Winnicott - pediatra i psicoanalista - a les mares que veia en consulta "Jo soc expert en psicologia, però tu ets experta en el teu fill".

Però a vegades, darrere de la intuïció s'hi amaguen més coses. Primer, podem començar a pensar quines expectatives posem en les nostres criatures. Potser el nostre nadó havia anat molt de pressa en tot. Havia gatejat ràpidament. Havia caminat molt d'hora. I ara, de cop, triga en parlar. I **és difícil sostenir-ho. No és el que esperàvem**.

Sovint ens resulta tan fàcil identificar-nos amb les nostres criatures que ens prenem els seus assoliments com a triomfs personals. **Aquella satisfacció que sentim**, per exemple, quan veiem que fa la croqueta per primera vegada o quan aconsegueix acabar el trencaclosques ella sola.

I, de la mateixa manera, podem sentir que quan no avancen com nosaltres voldríem, som nosaltres les que no avancem. Com si fos un fracàs personal. Quasi com si fos indicador que alguna cosa no estem fent bé. **És important poder separar el que és nostre del que és de la nostra criatura**. Poder anar fent-nos càrrec de les nostres expectatives, la nostra exigència i no traspassar-les a les nostres criatures.

També, sovint, es remou alguna part de la nostra infantesa quan mirem les nostres criatures. Potser, per exemple, si ens preocupa que la nostra criatura no camini és perquè a nosaltres **ens van explicar que vam caminar molt tard**. I que pel fet de caminar molt tard no hem encaixat en l'àmbit dels esports. Que no som gaire àgils. Potser, **de manera inconscient**, tot això es remou en nosaltres quan veiem que la nostra criatura té quinze mesos i encara no camina.

Quan creiem reconèixer alguna cosa de nosaltres mateixes en la nostra criatura, **els sentiments que surten del nostre interior poden ser complicats**. I la intensitat d'aquests a vegades ens **impedeix veure amb claredat** que és possible que la nostra criatura es senti d'una manera completament diferent, donat que la seva vida és completament diferent. Té una personalitat diferent, unes habilitats diferents i nosaltres també l'acompanyem d'una manera diferent. **El que**

ens va passar a nosaltres no té per què repetir-se en les nostres criatures.

Les nostres criatures ens fan de mirall. Ens porten allò que tenim pendent. Allò que ens hem de treballar. Allò que encara no hem pogut abraçar. Aquest mirall, si ens atrevim a mirar-lo en profunditat, és un camí de creixement increïble. I això suposa també un regal immens per les nostres filles. Si nosaltres podem abraçar-nos també en allò que no ens agrada, si podem veure-ho com una característica nostra, **si la podem acceptar, podrem fer-ho també amb els nostres fills.**

Si podem mirar la nostra infantesa, podem mirar la nena que vàrem ser i l'abracem sencera: amb la seva timidesa, amb el seu caminar tard, amb els seus gustos, amb el seu plor, amb el seu desordre? **Amb tot allò que no va ser acollit**, amb tot allò que no va ser acceptat, podrem abraçar-ho també en les nostres criatures.

Si nosaltres som capaces d'abraçar-nos senceres, les nostres criatures també podran ser abraçades així. Canviant, per tant, **la vivència que tenen d'elles mateixes i del seu lloc en el món.** [ficentrareport]